

Για το εθνικιστικό-πατριωτικό συλλαλητήριο της 4^{ης} Φλεβάρη και τον αντιφασισμό.

«Το λέμε με ειλικρίνεια, όσο επώδυνο κι αν είναι. Φασίστες υπάρχουν και έξω από το φασιστικό κόμμα, υπάρχουν σε όλες τις τάξεις και σε όλα τα κόμματα. Υπάρχουν συνεπώς παντού άτομα τα οποία αν και δεν είναι φασίστες (μπορεί να είναι και αντιφασίστες), έχουν φασιστική ψυχή, την ίδια δηλαδή επιθυμία για καταπίεση που χαρακτηρίζει τους φασίστες.» (Errico Malatesta, 28 Αυγούστου 1923, «Γιατί νίκησε ο φασισμός», Libero Accordo)

Στις 4 Φλεβάρη στην Αθήνα, ο εθνικιστικός-πατριωτικός εσμός αποπειράθηκε για άλλη μια φορά με πανελλαδική επιστράτευση δεκάδων χιλιάδων εθνικιστών, φιλελέδων, πατριδολάγων απατεώνων, караβανάδων, απόστρατων, δεσποτάδων, παπαδαριού, νεοναζί, ακροδεξιών, αριστερών εθνοπατριωτών και φασιστοχουλιγκάνων, να οικοδομήσει «από τα κάτω» συνθήκες συγκρότησης ενός μαζικού πολιτικού πόλου έκφρασης, του επιδιωκόμενου από κράτος και κεφάλαιο, κοινωνικού εκφασισμού. Για άλλη μια φορά το εθνοπατριωτικό συλλαλητήριο συνοδεύτηκε από φασιστικές επιθέσεις σε κατειλημμένο χώρο (Θέατρο Εμπρός), επανασηματοδοτώντας παράλληλα με τον εξωτερικό εχθρό (κράτος Μακεδονίας) και τον εσωτερικό, όπως έπραξε αντίστοιχα και στην Θεσσαλονίκη στις 21 Γενάρη. Η σιωπηλή προσωρινή απόσυρση του στρατηγού Φράγκου Φραγκούλη από το «πάνελ» του αθηναϊκού συλλαλητηρίου, με ταυτόχρονη εμφάνιση και πολιτική στήριξη της φιέστας από τον αριστερό εθνοπατριώτη τσαρλατάνο Μίκη Θεοδωράκη, επιβεβαιώνει την εκτίμηση ότι ο κεντρικός πολιτικός σχεδιασμός για την συγκρότηση αυτού του πόλου είναι δυναμικός και όχι ένα στατικό και παλαιομοδίτικο αντίγραφο αντίστοιχων κινήσεων της δεκαετίας του '90. Ο σύγχρονος φασισμός ξεπροβάλλει δυναμικά, στα πλαίσια του αστικού κοινοβουλευτικού πρωτόκολλου, με βάση τις κεντροευρωπαϊκές αστικοδημοκρατικές προδιαγραφές. Χρησιμοποιεί τα σύγχρονα εργαλεία κοινωνικής προπαγάνδας (εκκλησιαστικός μηχανισμός, διαδίκτυο, μμε κλπ), είναι δηλαδή μια αναπτυσσόμενη λερναία ύδρα με πολλά κεφάλια και όχι ένα απλό πολιτικό κέλυφος για το ξέπλυμα και την κοινωνική επανανομιμοποίηση των δολοφόνων νεοναζί και των ακροδεξιών οργανώσεων και κομμάτων.

Τα μπουλούκια των εθνοπατριωτών που καμάρωναν βγάζοντας selfies κάτω από τις σημαίες του ελληνικού κράτους και τους δικέφαλους αετούς (σύμβολο της ανατολικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας), προφανώς και δεν είναι όλοι οργανωμένοι σε νεοναζιστικά ή ακροδεξιά μορφώματα. Αυτό όμως σε οποιαδήποτε περίπτωση, δεν αποτελεί άλλοθι πολιτικού τους ξεπλύματος. Τόσο η αριστεροπατριωτική Πλεύση Ελευθερίας και το αριστεροεθνικιστικό ΕΠΑΜ που έσπευσαν να στηρίξουν το συλλαλητήριο του Συντάγματος, όσο και η υπόλοιπη εθνοπατριωτική αριστερά, (κοινοβουλευτική και εξωκοινοβουλευτική, κυβερνώσα και αντικυβερνητική, μνημονιακή και αντιμνημονιακή), που ομορτυνίστικα-ψηφοθηρικά επέλεξε να βάλει πλάτη στον εθνικιστικό-πατριωτικό συρφετό, αναδεικνύοντας επιλεκτικά στις ανακοινώσεις της τον συνταγματικό «αλυτρωτισμό» του γειτονικού κράτους της Μακεδονίας, συγκαλύπτοντας παράλληλα τον εξίσου συνταγματικό «αλυτρωτισμό» του ελληνικού κράτους, ολοκληρώνουν το πάζλ των πολιτικών δυνάμεων που είτε άμεσα-ενεργά, είτε έμμεσα-σιωπηλά παίζουν πάνω στην σκακιέρα των «εθνικών» διαχωρισμών και των διακρατικών ανταγωνισμών. Κανένα «έθνος» δεν μας ενώνει, κανένα σύνορο δεν μας χωρίζει.

Εκτιμούμε ότι τα δύο πανελλαδικά συλλαλητήρια, κυρίως αυτό της Θεσσαλονίκης αλλά και αυτό της Αθήνας, καθώς και τα φημολογούμενα επόμενα, αποτελούν το πρώτο στάδιο πολιτικής ανάδυσης, κοινωνικής νομιμοποίησης και οργανωτικής συγκρότησης ενός νέου πολιτικού πόλου, με ξεκάθαρα φασιστικά (κυριαρχικά και πατριαρχικά) προτάγματα. Ενός πολιτικού πόλου που φιλοδοξεί να παίξει τον ρόλο του «alter ego» της σύγχρονης νεοφιλελέ σοσιαλδημοκρατίας του ΣΥΡΙΖΑ, στο γνωστό μεταπολιτευτικό κοινοβουλευτικό θέαμα του διπόλου «καλό-κακό». Ένα θέαμα που λειτουργεί δεσμευτικά στην ταξική-κοινωνική συνείδηση, επανατροφοδοτώντας εκλογικά την κοινωνική και πολιτική νομιμοποίηση του συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Ο ολοκληρωτισμός κράτους και κεφαλαίου δεν είναι νομοτελειακό ότι θα εκφραστεί πολιτικά στο τέλος αυτής της διαδρομής, με δικτατορικά καθεστώτα ενός νέου Χίτλερ, ενός νέου Μουσολίνι ή ενός νέου Μεταξά, ούτε ότι θα καταλήξει και πάλι σε έναν γενικευμένο παγκόσμιο πόλεμο. Οι αρκετές χιλιάδες πυρηνικές κεφαλές που περιμένουν υπομονετικά στα οπλοστάσια πολλών (πλέον) κρατών του πλανήτη, διατηρούν την δυνατότητα να εγγηθούν, ότι ο επόμενος παγκόσμιος πόλεμος θα είναι και ο τελευταίος του ανθρώπινου είδους πάνω στη γή. Η ιστορία έχει αποδείξει αμέτρητες φορές, ότι δεν επαναλαμβάνεται σε «replay». Η πολύπλοκη σύγχρονη πραγματικότητα του πολυπολικού παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου, με την τεράστια χρηματοπιστωτική του φούσκα να απειλεί συνεχώς την ομαλή αναπαραγωγή του, με τους υπερκρατικούς μηχανισμούς

στρατιωτικής επικυριαρχίας του στον πλανήτη να ανταγωνίζονται αλλά και να συνεργάζονται ταυτόχρονα (βλ. Συρία, Ουκρανία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη, Υεμένη, Τσετσενία), δεν μπορεί να συγκριθεί ως προς τα δομικά της χαρακτηριστικά με την περίοδο του μεσοπολέμου. Μια περίοδο του σύγχρονου καπιταλισμού, που γέννησε τα πολιτικά εκτρώματα του ιταλικού φασισμού και του γερμανικού ναζισμού και που οδήγησε σε γενικευμένο παγκόσμιο πόλεμο καταστροφής κεφαλαίου και θανάτωσης εκατομμυρίων ανθρώπων.

Η χωρίς τεκμηριωμένη ανάλυση, προβολή υπεραπλουστευμένων ολογραμματικών απεικονίσεων του παρελθόντος στο παρόν, όχι μόνο δεν βοηθάει στην ανάπτυξη ελευθεριακής πολιτικής συνείδησης, αλλά θολώνει τα αξιολογητικά κριτήρια ανάγνωσης της σύγχρονης πραγματικότητας. Στο μόνο που βοηθάει είναι στην έμπρακτη προπαγάνδισή «λαϊκών» αντιφασιστικών μετώπων, χτισμένων πάνω σε νεολενινιστικές και εθνοπατριωτικές φαντασιακές αφηγήσεις, που συμπυκνώνονται επικοινωνιακά στο τρίπτυχο «ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ». Η αναζήτηση της πολιτικής καταγωγής σε κάποιο «ηρωϊκό» εθνοκαπελευθερωτικό παρελθόν εντός των συνόρων του ελληνικού κράτους, δεν έχει την παραμικρή σχέση με την παγκόσμια αναρχική σκέψη και πρακτική. Το παγκόσμιο αναρχικό κίνημα δεν αναγνώριζε και δεν αναγνωρίζει σύνορα στη διαλεκτική του σκέψη και στις πολιτικές του αναζητήσεις, ούτε εθνοπατριωτικές αφηγήσεις «εθνικής» απελευθέρωσης. Η αποδοχή της φαντασιακής «κοινότητας» του «έθνους», ένα ιδεολογικό κατασκευάσμα της ανερχόμενης αστικής κυριαρχίας κατά την πρώιμη περίοδο του καπιταλισμού, είναι ένα επιτυχημένο εργαλείο συγκρότησης και διατήρησης των «εθνικών» κρατών και ομογενοποίησης (γλωσσικής, θρησκευτικής, πολιτισμικής) του εργατικού δυναμικού εντός των κρατικών συνόρων. Οδηγεί στην αποδοχή ορίων και συνόρων μεταξύ των ανθρώπινων κοινοτήτων, οδηγεί διαλεκτικά στην έμμεση αποδοχή κρατικών μηχανισμών ως «σταδίων», προπαγανδίζοντας αυτούς τους μηχανισμούς ως «αναγκαίο μεταβατικό κακό» στην επαναστατική διαδρομή προς την ταξική, κοινωνική και ατομική απελευθέρωση από τα δεσμά της κυριαρχίας. Ο εθνικισμός δεν αντιμετωπίζεται με ετεροκαθορισμούς, με την επίκληση δηλαδή κάποιου αόριστου διεθνισμού λενινιστικής κοπής, αλλά με ταξική αλληλεγγύη χωρίς σύνορα. Η γλώσσα της κυριαρχίας δεν είναι η δική μας γλώσσα. Η ταξική συνείδηση πεθαίνει, εκεί που η «εθνική» συνείδηση καλλιεργείται και αναπτύσσεται. *«Το έθνος δεν είναι η αιτία, αλλά το αποτέλεσμα του κράτους. Είναι το κράτος που δημιουργεί το έθνος και όχι το έθνος το κράτος.»* (Ρούντολφ Ρόκερ, 1937, «Εθνικισμός και Πολιτισμός»).

Στις 4 Φλεβάρη στην Αθήνα, επιλέξαμε συλλογικά και συνειδητά να σταθούμε πλάι-πλάι με συντρόφισσες και συντρόφους που μας δένει ένας ισχυρότατος δεσμός : η συντροφική πολιτική αλληλεγγύη. Επιλέξαμε να σταθούμε δίπλα τους, υπερασπιζόμενοι/ες τις διαχρονικές ελευθεριακές αξίες που επι εκατοντάδες χρόνια επικαθορίζουν τις επιλογές του αναρχικού αγώνα ενάντια στην κυριαρχία και στην πατριαρχία. Επιλέξαμε να στηρίξουμε αλληλέγγυα με τις διαθέσιμες δυνάμεις μας, την περιφρούρηση ενός αυτοοργανωμένου χώρου αγώνα που στεγάζει συντροφικές συλλογικότητες, ακολουθώντας το επιχειρησιακό σχέδιο περιφρούρησης που αυτές επέλεξαν.

Στις 4 Φλεβάρη το εθνοπατριωτικό συλλαλητήριο της Αθήνας ενεργοποίησε αντανεκλαστικά και ταυτόχρονα, ένα πλήθος πολιτικών δυνάμεων, συλλογικοτήτων, οργανώσεων, κομμάτων και συγκροτήσεων, δημιουργώντας μια βεντάλια αμυντικών αναχωμάτων απέναντι στην άμεση εθνικιστική απειλή. Η ταυτόχρονη αυτή αντανεκλαστική κίνηση χιλιάδων, και οι πολλαπλές πολιτικές επιλογές που μετουσιώθηκαν σε δράση, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να μεταφραστεί ως «ενιαίο αντιφασιστικό μέτωπο» με κοινά προταγματικά και πολιτικά χαρακτηριστικά, ένα μέτωπο που δήθεν καθοδηγήθηκε από την «σωστή» γραμμή. Οι μαυροκόκκινες σημαίες δεν πάνε πακέτο με τις κόκκινες. Όσες φορές ιστορικά στήθηκαν πλάι-πλάι, τόσο σε αντιφασιστικά μέτωπα όσο ακόμα περισσότερο σε επαναστατικά εγχειρήματα του 20^{ου} αιώνα, στο τέλος οι μαυροκόκκινες κοκκίνησαν ολοκληρωτικά, μουσκεμένες από το αίμα των σφαιασθέντων συντροφισσών και συντρόφων που τις κρατούσαν. Κίνημα χωρίς μνήμη είναι κίνημα χωρίς προοπτική. Τα πολιτικά μέτωπα και οι άτυπες (κάτω από το τραπέζι) συμμαχίες με τον μπολσεβικισμό, δεν μπορούν πλέον να επιχειρηματολογηθούν με επικλήσεις σε «λαϊκά» αντιφασιστικά μέτωπα. Ο αντιφασιστικός αγώνας είναι πυλώνας της αντικρατικής και αντικαπιταλιστικής πάλης, αλλά όσο παραμένει εγκλωβισμένος αποκλειστικά σε ταξικές αναλύσεις και σε κυνήγια νεοναζι, αποφεύγοντας να αντιπαρατεθεί συνολικά και επι της ουσίας με όλες τις ρίζες του σύγχρονου φασισμού, δηλαδή και με τον εθνοπατριωτισμό και με τον ρατσισμό και με την πατριαρχία, τότε στην καλύτερη περίπτωση θα παραμείνει ως ένας ακόμη απομονωμένος θεματικός αγώνας, χωρίς ελευθεριακή επαναστατική προοπτική. Κανένα «έθνος» δεν μας ενώνει, κανένα σύνορο δεν μας χωρίζει, κανένα κράτος δεν πρόκειται να γίνει «δικό μας».

Ο σύγχρονος φασισμός είναι εδώ, στέκει μπροστά στα μάτια μας και τον αντιμάχονται καθημερινά, πλήθος αυτοοργανωμένων και ελευθεριακών συλλογικοποιήσεων. Τον πολεμάνε σωματεία βάσης, ελευθεριακές συνδικαλιστικές συλλογικότητες και δομές κοινωνικής αυτοοργάνωσης και ταξικής αλληλεγγύης, φεμινιστικές και ΛΟΑΤΚΙ συλλογικότητες. Στέκονται απέναντί του μαχητικά, αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες και συλλογικοποιήσεις μεταναστών/στριών και αλληλέγγυων συντονισμών, αλλά και αντιπατριωτικές-αντιφασιστικές ομάδες και αυτόνομοι συντονισμοί. Κανένα «έθνος» δεν μας ενώνει, κανένα σύνορο δεν μας χωρίζει, κανένα φύλο δεν υπερέχει και δεν πρέπει να κυριαρχεί και να επιβάλλεται. Η κυριαρχική επιβολή σε οποιοδήποτε επίπεδο και έκφραση της ζωής και του αγώνα για την ατομική, ταξική και κοινωνική απελευθέρωση, κάθε άλλο παρα αντιφασισμός είναι. Ο φυλετισμός είναι φασισμός. Ο ρατσισμός είναι φασισμός. Ο σεξισμός είναι φασισμός. Αμέτρητες συντρόφισσες πάλεψαν στο παρελθόν ανα τον κόσμο και πέθαναν αγωνιζόμενες για την απελευθέρωσή τους από τα δεσμά της πατριαρχίας, μέσα σε ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες κοινωνικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων, όπου κυριαρχούσε η αντίληψη ότι η μοναδική κύρια καταπίεση ήταν η ταξική από το κεφάλαιο και το κράτος. Αγωνίστηκαν επίμονα κι επίπονα για να σηκώσουν ψηλότερα το οικοδόμημα της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης από τον ζόφο της πατριαρχίας, παραδίδοντάς μας μια καλύτερη θέση μάχης. Ο αγώνας τους και η πολύτιμη παρακαταθήκη που μας κληροδότησαν δεν θα αλεστούν σε κανένα μύλο σχετικοποίησης και κατηγοριοποίησης «προτεραιοτήτων». Τον σύγχρονο φασισμό θα τον πολεμήσουμε η μία δίπλα στον άλλον, κρατώντας ζωντανές τις ελευθεριακές αξίες και κάνοντας πράξη τα αναρχικά προτάγματα, χωρίς αστερίσκους και χωρίς εξαιρέσεις.

Οι κυριαρχικές αγέλες, που έχουν εθιστεί στην βία και που εθιμικά έχουν νομιμοποιηθεί στο να επιβάλλονται με μαφιόζικες μεθόδους συμμοριών, καθοδηγούμενες από τραμπούκους μικροηγμένες, δεν είναι σε οποιαδήποτε περίπτωση αντιφασίστες. Οι αγελοποιημένοι οπαδοί των μοντέρνων θρησκειών της μπάλας και της έγχρωμης σωβρακοφανέλας, οι σύγχρονοι καντηλανάφτες του νέου «ναού» που λέγεται γήπεδο, που ακολουθούν τυφλά έναν κόκκινο, πράσινο, κίτρινο, μπλέ κλπ «θεό» στην κυριακάτικη πάλη του με άλλους «θεούς», πιστά φερέφωνα επιχειρηματικών συμφερόντων, όσα antifa πανιά κι αν σηκώνουν στα γήπεδα και στις κερκίδες του κολοσσαίου τους, δεν είναι αντιφασίστες. Η γηπεδική καφρίλα και η ξέχειλη ματσίλα, κάθε άλλο παρα αποτελούν δομικά στοιχεία του αντιφασισμού. Η μόνη «ταυτότητα» που θα μπορούσαν στην καλύτερη περίπτωση να επικαλεστούν, είναι «αντινεοναζί». Οι βιαστές, οι κακοποιητές, οι τραμπούκοι σεξιστές και οι απολογητές/ήτριες της έμφυλης κυριαρχικής βίας, όποια «μαχητικότητα», όσα «παράσημα» και όσους «ηρωϊσμούς» κι αν επικαλεστούν, δεν μπορούν να είναι αντιφασίστες. Ο αντιφασισμός δεν ήταν, δεν είναι και δεν πρόκειται να γίνει το βολικό τους πλυντήριο για να ξεπλυθούν, όσες εναγώνιες προσπάθειες κι αν κάνουν.

Δεν μας αφορά κανένας πανηγυρισμός και καμιά απολογιστική θριαμβολογία για τις 4 Φλεβάρη. Τίποτα δεν τελείωσε, όλα στέκουν εδώ, μπροστά μας, σαν άπαρτα κάστρα. Η ταξική εκμετάλλευση-καταπίεση βαθαίνει πνίγοντας τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, οδηγώντας σταθερά στη φτώχεια και στην εξαθλίωση τους ανθρώπους της τάξης μας. Το αποδεικνύουν η συνεχής πτωτική πορεία στα μεροκάματα που δίνουν τα αφεντικά (μεγάλα και μικρά), τα όλο και συχνότερα εργατικά «ατυχήματα» - δολοφονίες στους χώρους δουλειάς, η πρακτική κατάργηση του δικαιώματος στην απεργία, η αύξηση του ποσοστού της κακοπληρωμένης part-time εργασίας, η μείωση των δαπανών κοινωνικής πρόνοιας και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, η σταδιακή αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, η μείωση του αφορολόγητου εισοδήματος, η σταδιακή επανεμφάνιση επιδημικών ασθενειών που είχαν μεταπολεμικά εξαφανιστεί. Ο ρατσισμός απέναντι σε μετανάστες/στρίες βασιλεύει στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της «για πρώτη φορά αριστεράς», στα κέντρα μεταγωγών και στα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων της δημοκρατίας. Βασιλεύει στα χωράφια, στις δεκάδες Μανωλάδες της επαρχίας και στις βιοτεχνίες των αστικών κέντρων. Βασιλεύει στην σιωπή για τους βανδαλισμούς εβραϊκών μνημείων και συναγωγών από αντισημίτες εθνοπατριώτες. Η πατριαρχία, αυτή η «αόρατη» εξουσιαστική κοινωνική δόμηση εξακολουθεί να μας σκεπάζει σαν καταχνιά, με την κυριαρχική επιβολή μιας συνένοχης σιωπής για τα αμέτρητα θύματά της. Οι θηλυκότητες που βιάστηκαν, που κακοποιήθηκαν, που βασανίστηκαν, που παρενοχλήθηκαν σεξουαλικά ή ακόμη και δολοφονήθηκαν από μάτσο κυριαρχικά σιχάματα, αποτελούν με βάση πρόσφατες έρευνες το μεγαλύτερο ποσοστό του πληθυσμού. Μόνο το τελευταίο τρίμηνο τα πιο ακραία περιστατικά που δημοσιοποιήθηκαν και κατέληξαν στην αστική δικαιοσύνη (ασχέτου αποτελέσματος) είναι πολλαπλάσια των εργατικών «ατυχημάτων»-δολοφονιών ενός χρόνου. Όσο κλείνουμε τα μάτια και τ' αυτιά μας

μπροστά σ' αυτό το τέρας, τόσο περισσότερο το ταίζουμε και το στηρίζουμε. Η σιωπή, η σχετικοποίηση και ο αγνωστικισμός των «ίσων αποστάσεων», είναι οι πιο πιστοί σύμμαχοι της πατριαρχίας, οι καλύτεροι δικηγόροι για κάθε βιαστή, για κάθε κακοποιητή, για κάθε τραμπούκο σεξιστή, αλλά και για κάθε κυριαρχική αγέλη που τους συγκαλύπτει, τους υπερασπίζεται και τους αγκαλιάζει στοργικά, αναπαράγοντας έμπρακτα στο κοινωνικό πεδίο την κουλτούρα του βιασμού και της τραμπούκινης κυριαρχικής επιβολής.

Ο συνολικός ελευθεριακός αγώνας ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση-καταπίεση, στον εθνικισμό-πατριωτισμό, τον ρατσισμό και την πατριαρχία, τις θεμελιώδεις δηλαδή ρίζες του σύγχρονου φασισμού, ή θα είναι ολοκληρωτικός ή θα είναι «αντιφασιστικό» εικονικό άλλοθι για πολιτικάντικα κομπρεμί με κάθε λογής εξουσιαστές, είτε σημερινούς είτε επίδοξους. Ο αταλάντευτος αυτός αγώνας της μνήμης ενάντια στην λήθη, συνεχίζεται με επιμονή, βήμα-βήμα σ' αυτό το κακοτράχαλο και ανηφορικό μονοπάτι, χωρίς «εκπτώσεις», χωρίς ίχνος φόβου και χωρίς οποιονδήποτε δισταγμό, μέχρι το τέλος. Μέχρι το όποιο τέλος...

ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Βόλος, 20 Φλεβάρη 2018
Αναρχική Συλλογικότητα m[Ⓐ]nifesto